

Максъ. Може — но азъ дадохъ вече честна дума, и знаете, Г-не, никоги хората не са обричали толкова много, колкото днесъ за днесъ — и се са си остоявали на дума та.

Илия. Че и азъ, Г-не, дадохъ честна дума на сестра ви — и дяволъ да ма земе, ако не си остоя на рѣчь та.

Максъ. Сѣжелявамъ, Г-не, че трѣбва да ви прѣдамъ на дявола, сѣжелявамъ зашто то ми са видите, да сте честенъ.

Илия. На ли? човѣкъ по лице то ми може да види, че сѣмъ честенъ човѣкъ.

Максъ. Да, имате лице като като нѣко пукъ (нѣмски политикъ). Но съ сичко то туй не сте за сестра ми.

Илия. Де, де, не са подземайте съ менъ, азъ имамъ парици.

Максъ. Другия — приятеля ми — има повече нѣщо отъ пари — има една голѣма сабия — той е полковникъ у коница та. Ще са биете съ него и ако са отхрвете отъ него тогива съ менъ на пищови.

Илия. Сабии? пищови?

Максъ. До пищовите нѣма да достигнете, зашто то приятеля ми ще ви одрѣже ушите цѣли-цѣлнички отъ главата, а догдѣ послѣ оздравятъ —

Илия. (присича го) Уши те отъ глава та? (уплашенъ)

Максъ. Хемъ тѣй масторски.

Илия. На добъръ чясъ. Азъ не сѣмъ диване. Какво имамъ азъ съ приятеля ви. Азъ сѣмъ си най добъръ приятель. На и мама каза — Илийко, не слушай никого отъ страна —

Максъ. Но, Г-не, честь та ви?

Илия. Честь, честь. Азъ имамъ пари.

Максъ. Мислите да му откажете и да не са бнете съ него?

Илия. Ам' какво ще правѣмъ?

Максъ. Шо думате?